

Boris Kock
27.9.1935–6.2.2019

EERO HONKANEN
Boriksen kollega
KAREN SPENS
tytär

Dosentti Boris Kock kuoli Kauniaisissa 83-vuotiaana. Hän syntyi Vaasassa 27.9.1935, pääsi ylioppilaaksi Vasa Svenska Lyceumista ja valmistui lääkäriksi 1963. Syöttösoluja käsittelevä tohtorinväitöskirja valmistui 1970, ja samalla Boris erikoistui HYKS:n IV sisätautien klinikalla sisätauteihin ja nefrologiaan. Hän toimi mm. apulaisylilääkärinä ja nefrologina ja oli mukana kehittämässä dialyysia ja munuaissirtoja aikana, jolloin hoitoihin pääsivät vain tarkoin valitut potilaat. Sisätautiopin dosentin pätevyyden hän saavutti 1981.

Hän toimi 1980 lähtien Stockmann Oy:n työterveyshuollon vastaavana lääkärimä, minkä jälkeen tie vei Lappeenrantaan sisätautien ja myöhemmin sairaanhoitopiiriin johtajaksi. 1991 hänet valittiin johtajaylilääkäriksi vasta perustettuun Uudenmaan sairaanhoitopiiriin, jossa hän toimi eläkkeelle siirtymiseensä asti 1998. Boris Kockille myönnettiin ansioistaan lääkintöneuvoksen arvonimi 2000.

Boris muistetaan aktiivisesta toiminnastaan monissa järjestöissä. Niistä mainittakoon Suomen nefrologiyhdistys ry, Munuaissäätiö, Mel-

lersta Nylands Diabetesförening sekä Rotaryklubi. Boris oli mukana Sparta IF:n ja Suomen käsipalloliiton toiminnassa. Hän osallistui niin ikään Esbo-Grankulla Krigsveteranerien toimintaan ja oli innokas eläkeläiskuoron, GSP Klangin jäsen. Hän vaikutti myös Kauniaisten sosiaali- ja terveyslautakunnassa ja HUS:n valtuustossa vuoteen 2012 saakka. Sotilasarvoltaan hän oli vänrikki.

Boris ja Vuokko viettivät edellisessä 60-vuotishääpäivää, jolloin hänelle niin tärkeä perhe kokoontui. Lapset sekä lastenlapset olivat aina hänen mielessään, ja viisaana ja lukeneena miehenä häneltä usein kysyttiin neuvoja. Yksi hänen lempimotoistaan oli ”man kan allt vad man vill”, eli kaiken minkä haluaa sen myös osaa tehdä. Ystävät olivat Borikselle tärkeitä, hän oli luotettava ja iloinen seuraiminen. Hän harrasti golfia ja kalastusta. Rakkain paikka oli Kockören Vaasan saaristossa.

Borista jäivät kaipaamaan vaimo Vuokko, lapset Curt-Johan, Karen ja Christian perheineen sekä lukuisat ystävät.

Hilikka Saloheimo
23.1.1923–27.1.2019

PERTTI SALOHEIMO

Hilikka Saloheimo (s. Paulama) oli hiljaisella tavalla lujatahtoinen nainen, joka piti myös muiden puolta. Hän oli syntynyt Oulussa ja kuoli Jyväskylässä 96 vuoden ikäisenä.

Talvisodan sytyttyä 16-vuotias Hilikka liittyi lottiin. Jatkosodassa hän palveli mm. rannikotykistön esikunnassa Äänisellä ja sotasaaraloissa. Ylioppilaaksi hän pääsi, sodan takia ilman kirjoituksia, Oulun tyttölyseosta Tupalasta 1942.

Sodan vielä kestäessä Hilikka aloitti lääketieteelliseen valmistavat medikofiiliopinnot Helsingin yliopistossa, ja lääketieteen lisensiaatiksi hän valmistui 1950. Hän olisi halunnut gynekologiksi, mutta professorin mielestä se ei ollut naiselle mahdollista. Ensimmäinen vakituinen työpaikka oli Muhoksella Päivärinteen tuberkuloosiparantolan I osastonlääkärinä, ja jonkin aikaa Hilikka toimi myös Pelson varavankilan lääkärimä.

Pian Päivärinteelle saapui II osastonlääkäriksi Martti Saloheimo, mutta perheen Hilikka ja Martti perustivat vasta muutamaa vuotta myöhemmin kummankin työskennellessä Satakunnan parantolassa. Sieltä he palasivat Oulaskankaan parantolan kautta Päivärinteelle, missä kummallekin kertyi työvuosia kaksikymmentä.

Hilikka Saloheimo sai keuhkotuberkuloosin erikoislääkärin oikeudet 1954. Kun perheeseen sitten syntyi lapsia, yhteensä neljä, hän ei lähtenyt täydentämään tutkintoaan keuhkosairauksien erikoislääkäriksi. Joskus hän totesi, että on erikoista olla yhden infektiosairauden yhden ilmenemismuodon erikoislääkäri. Suurimman osan työurastaan hän työskenteli keuhkosyöpöosastolla.

Eläköidyttyään pariskunta muutti Jyväskylään, Martin nuoruudenkaupunkiin. Hilikka perehtyi sukututkimukseen ja jäljitti äitinsä juuret 1600-luvun Pohjois-Pohjanmaalle ja Kainuuseen asti. Hän oli useiden vuosien ajan Jyväskylän NNKY:n johtokunnan jäsen.

Mäntyharjun-kesäpaikalla Hilikka keskittyi biologiseen puutarhanhoitoon. Omia perunoita ja sipuleita riitti koko vuodeksi ja omien pensaiden viinimarjamehuja myös aikuistuneiden lasten perheisiin. Lisäksi hän vaali kivikkopuutarhaansa.

Hilikka jäi leskeksi 2008, ja muistisairauden oireet alkoivat näkyä. Viimeisiksi vuosikseen äiti sai hyvän huolenpidon jyväskyläläisessä palvelukodissa, jossa sai myös omaan huoneeseensa nukahtaa.